

2. Andet anbringende vedrører tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af princippet om rimelighed ved fastsættelsen af bødens grundbeløb.
  - Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at der i den anfægtede afgørelse med henblik på beregningen af bødens grundbeløb er taget hensyn til værdien af afsætningen i det sidste år af deltagelsen i tilsidesættelsen, selv om denne værdi ikke er repræsentativ for den reelle markedsstyrke hos sagsøgerne eller de øvrige parter i sagen.
3. Tredje anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 23, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1/2003.
  - Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at den værdi, som Kommissionen tog hensyn til ved beregningen af det bødeloft på 10 %, der er fastsat i artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, er åbenbart fejlagtig, for så vidt som den
    - omfatter CCPL-koncernens samlede omsætning, selv om Kommissionen godtgjorde, at der forelå det såkaldte *parental liability* for koncernens moderselskab,
    - omfatter omsætningen for enheder, der ikke længere udgjorde en del af CCPL-koncernen på tidspunktet for afgørelsen,
    - ikke tager hensyn til visse specifikke forhold ved CCPL-koncernens omsætning.
4. Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og af ligebehandlingsprincippet ved fastsættelsen af bødens størrelse.
  - Sagsøgerne har i denne forbindelse gjort gældende, at der i den anfægtede afgørelse ikke på nogen måde er taget hensyn til den alvorlige krise, som emballageindustrien befinder sig i, og at den bøde, der blev pålagt sagsøgerne, var åbenbart og uberettiget uforholdsmæssig i forhold til de øvrige parters bøde.
5. Femte anbringende vedrører Europa-Kommissionens tilsidesættelse af begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF, eftersom der kun blev taget delvist hensyn til de beviser vedrørende den manglende betalingsevne, som CCPL-koncernen havde fremlagt.
  - Der blev ikke i den anfægtede afgørelse, selv om den alvorlige krise, som sagsøgerne befandt sig i blev anerkendt, taget tilstrækkeligt hensyn dertil ved gradueringen af sanktionen.

Sag anlagt den 10. september 2015 — Italmobiliare m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-523/15)

(2015/C 354/64)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøgere: Italmobiliare SpA (Milano, Italien), Sirap-Gema SpA (Verolanuova, Italien), Sirap France SAS (Noves, Frankrig), Petruzalek GmbH (Tattendorf, Østrig), Petruzalek kft (Budapest, Ungarn), Petruzalek s.r.o. (Bratislava, Slovakiet), Petruzalek s.r.o. (Břeclav, Tjekkiet) (ved advokaterne M. Siragusa, F. Moretti og A. Bardanzellu)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Indledningsvis foranstaltes udførelse af en økonomisk undersøgelse ved en sagkyndig.

- Afgørelsen annulleres, for så vidt som det deri fastlås, at Linpac kan indrømmes en bødefritagelse i henhold til Kommissionens meddelelse om bødefritagelse og bødenedsættelse i kartelsager (»meddelelsen«).
- Afgørelsen annulleres, for så vidt som også Italmobiliare tilregnes den sanktionerede adfærd og således pålægges solidarisk ansvar for betaling af bøderne.
- Bødernes størrelse nedsættes.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Nærværende søgsmål er rettet mod den samme afgørelse, som er anfægtet i sag T-522/15, CCPL m.fl. mod Kommissionen.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende: Tilsidesættelse af meddelelsen og af ligebehandlingsprincippet, idet Kommissionen har indrømmet Linpac en bødefritagelse, selv om de fornødne betingelser fastsat i meddelelsen ikke var opfyldt.
2. Andet anbringende: Tilsidesættelse af artikel 101 TEUF, af retssikkerhedsprincippet, af princippet om personligt strafansvar og af princippet om uskyldsformodning som omhandlet i artikel 6, stk. 2 og artikel 7 i den europæiske menneskerettighedskonvention (»konventionen«) og artikel 48 og 49 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»Nicechartret«), af den grundlæggende ejendomsret i henhold til artikel 1 i tilfølgelsesprotokollen til konventionen, konventionens artikel 14 samt Nicechartrets artikel 17 og 21 og tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling og ligebehandlingsprincippet, idet Kommissionen med urette har pålagt Italmobiliare solidarisk ansvar som moderselskab for handlinger, der kunne tilregnes kontrollerede selskaber.
3. Tredje anbringende: Tilsidesættelse af artikel 101 TEUF, af artikel 23 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i traktatens artikel 81 og 82 (EFT 2003 L 1, s. 1), af retningslinjerne for beregning af bøder efter artikel 23, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1/2003 (»retningslinjerne«) samt af proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet i forbindelse med fastlæggelsen af følgende kriterier/parametre for beregning af sanktionerne: (i) afsætningsens værdi, (ii) overtrædelsens grovhed, (iii) entry fee, (iv) tilpasning af grundbeløbet (særligt manglende hensyntagen til den krise, sektoren befinder sig i), (v) bødeloftet i henhold til artikel 23, stk. 2, i forordning nr. 1/2003 og (vi) utilstrækkelig bødelempelse som følge af procedurens lange varighed samt afslutningsvis tilsidesættelse af artikel 101 TEUF, af retningslinjerne og af begrundelsespligten med hensyn til afslaget på anmodningen om anvendelse af punkt 35 i de nævnte retningslinjer.
4. Fjerde anbringende: Sagsøgerne har nedlagt påstand om, at Den Europæiske Unions Ret i henhold til artikel 31 i forordning nr. 1/2003 gør brug af sin fulde prøvelsesret og, også i tilfælde af, at de ovennævnte anbringender forkastes, erstatter Kommissionens vurdering med sin egen og under alle omstændigheder nedsætter de samlede bøder, der blev pålagt ved afgørelsen.